Béketűrés

Megpróbáljuk együtt tanulmányozni a Lélek gyümölcsét, amely, ahogy korábban már említettük, kilenc vonást vagy tulajdonságot foglal magában. Képzeljük el, hogy nyolcadik osztályosok vagyunk, és kilenc tankönyvből tanulunk. Elengedhetetlen, hogy ismerjük minden tankönyv, minden tantárgy nevét. Baj volna, ha nyolcadikosként nem tudnánk, milyen tárgyakat tanulunk, nem igaz? Mit jelentene, ha egy nyolcadikos diák nem tudná, milyen tantárgyai vannak az iskolában? Nem azt mutatná, hogy nem érdekli a tanulás? Nem súlyos dolog, ha valaki nem tudja, hogy van anyanyelvórája, matematikája, földrajza, történelme, kémiája, fizikája és más tárgyai?

Ugyanígy a hitéletben is fontos felmérnünk, mit tudunk a Lélek gyümölcsének kilenc vonásáról. Lehet, hogy némelyikünk rájön, hogy nem ismeri őket, vagy csak homályosan. Ha csak nehezen jutnak eszünkbe, ez megmutatja, mennyire érdekel bennünket a Lélek velünk végzett munkájának végső gyümölcse. Létfontosságú, hogy ismerjük őket, nem igaz?

Nem elég csak a nevüket tudni, hanem ismerni és érteni kell minden tantárgy tartalmát is. Aztán pedig valóban tanulnunk is kell belőlük. Most együtt foglalkozunk e kilenc tárgy egyikével, és az Úr segítségével igyekszünk sorra, lépésről lépésre mindegyiket végigvenni.

Gondolkodjunk el azon, miért térünk meg Istenhez, és hogyan használjuk az időnket. Gondoljunk egy diákra, akit nem érdekel egy tantárgy: milyen eredményt fog elérni? Tudjuk a választ: megbukik, és ha továbbra is bukdácsol, végül akár ki is csaphatják az iskolából.

Ugyanígy van ez velünk is. Tanítványként élünk: beléptünk az Úr Jézus iskolájába, hogy eljussunk a tökéletességre. A tökéletes tanítványnak olyanná kell válnia, mint a mestere, és ebben a folyamatban elengedhetetlen Isten Igéjének tanulmányozása.

Az egyik tantárgy a „béketűrés”. Hány helyen ír a Biblia a béketűrésről? Mit tanít az Úr Jézus a béketűrésről? Hogyan gyakorolta az Úr Jézus a béketűrést? Ezek a kérdések nagyon fontosak, mert Ő a Tanítónk a tanítványok iskolájában.

Nem csupán tanulunk, hanem gyakorlunk is: figyeljük, hogyan gyakorolja a Tanítónk, és igyekszünk az Ő példájához igazodni. Keressük meg Isten Igéjében a türelemről szóló helyeket, és azt, hogy mit tanít róla az Úr Jézus. Aztán vizsgáljuk meg, milyen mintát ad nekünk az Úr Jézus a béketűrés kimunkálásához, és hogyan kell ezeket a tanításokat a gyakorlatba átültetnünk.

Elengedhetetlen, hogy megértsük Krisztus iskolájának fontosságát, és minden vonását tanulmányozzuk, hogy olyanná váljunk, mint a Tanítónk. Az Úr Jézus Isten képmása, és ha meg akarjuk érteni, milyen Isten, különösen a béketűrés tekintetében, azzal kell kezdenünk, hogy megismerjük, milyen a Tanítónk.

Kinyitjuk Mózes második könyvét, hogy olvassunk Isten jelleméről, és meglássuk, türelmes Isten-e Ő. A 2Mózes 34-ben Isten kijelenti magát Mózesnek, és megmutatja neki jelleme szépségét. Az 5. verstől olvasunk: „És leszálla az Úr felhőben, és ott álla ő vele, és kiáltá az Úr nevét. És elvonula az Úr ő előtte, és kiáltá: Az Úr, az Úr, irgalmas és kegyelmes Isten, késedelmes a haragra, nagy irgalmasságú és igazságú." Ámen.

Bár itt nincs felsorolva Isten minden tulajdonsága, az említettek megmutatják, hogy Ő irgalmas és késedelmes a haragra, és ez rávilágít, mi a béketűrés. Ha a béketűrésen elgondolkodunk, észrevesszük, hogy ez az erény háromszor is visszatér, hogy fontosságát hangsúlyozza.

Isten késedelmes a haragra, vagyis nem gerjed könnyen haragra. Ez felveti a kérdést: tekinthető-e türelmesnek az, aki hamar haragra gerjed? Nyilvánvalóan nem. Az az ember, aki hamar megharagszik, nem a türelmet példázza.

Ebből a bűnnel teli világból térünk meg Istenhez, ahol a türelmet gyakran semmibe veszik. Az embereket nem tanítják béketűrésre, mert ez Isten országának jellemvonása.

Ez olyan tulajdonság, amely a mennyei polgárokban megvan, és az Úr azért jött, hogy nekünk is elhozza, megtanítson rá, hogy az Ő iskoláján átmenve mi is béketűrőkké váljunk.

Álljunk meg, és gondolkodjunk el ezen. Olvassunk a 145. zsoltárból, hogy jobban megértsük, milyen Isten. Ez összhangban van azzal, amit a 2Mózes 34-ben olvastunk. Zsoltárok 145:7–9: „Nagy jóságodról való emlékezést zengedeznek, és a te igazságodnak örvendeznek. Kegyelmes és irgalmas az Úr; késedelmes a haragra és nagy kegyelmű. Jó az Úr mindenkihez, és irgalmas minden teremtésével." Ámen.

Az Úrról azt olvassuk, hogy kegyelmes, irgalmas, késedelmes a haragra és nagy kegyelmű. Ha visszagondolunk a Lélek gyümölcsére, amely kilenc megnyilvánulást vagy vonást foglal magában, köztük a jóságot és a béketűrést, megértjük, hogy Isten béketűrő, és minket is erre a szintre akar eljuttatni.

Fordítsuk tekintetünket az Úr Jézusra, és nézzük meg, béketűrő volt-e Ő, példákat keresve Isten Igéjében. Ahogy az Írás buzdít, nézzünk a hitnek fejedelmére és bevégzőjére. Ha az Ő béketűrésére tekintünk, vágynunk kell arra, hogy olyanok legyünk, mint Ő, aztán követnünk kell azt a tanítást, amely ide vezet.

Olvassunk Máté evangéliumából, a 26. részből. Mielőtt olvasnánk, gondoljuk végig, mit jelent tűrni, türelmesnek lenni. Látni fogjuk, hogy a mindennapi életben sok helyzet teszi próbára a türelmünket.

Vannak kisebb kihívások, amelyeknél az emberek elvesztik a türelmüket, de vannak nagyobbak is, amelyek ugyanúgy próbára tesznek. Egy kisebb példa, amelyen valószínűleg mindannyian átmentünk már, segíthet megérteni ezt a fogalmat. A mindennapokban gyakran kerülünk olyan helyzetbe, amely próbára teszi a türelmünket.

Például amikor vezetünk, és olyasvalaki mögött állunk, aki habozik behajtani a kereszteződésbe, az bosszúságot okozhat. Láthatjuk, hogy sok sofőr azonnal türelmetlenül reagál, és rádudál az előtte lévőre, különösen ha észreveszi, hogy nő ül a volánnál, vagy hogy más városból jött. Ilyenkor a türelmünk még ezekben a jelentéktelennek tartott helyzetekben is próbára tétetik.

Vannak azonban nagyobb kihívások is, ahol a türelem még inkább próbára tétetik. Az Úr Jézus igen nagy jelentőségű helyzetekben mutatta meg a türelmet. Könnyű megérteni, hogy általában türelmes volt az emberekkel, de akkor is türelmet tanúsított, amikor a saját élete forgott veszélyben.

Nézzük a Máté 26 szakaszát a 47. verstől, és képzeljük el, hogyan viselkednénk mi hasonló helyzetben. Hogyan reagálnánk, ha megfenyegetnének? Hasonló volna a reakciónk az Úr Jézuséhoz, vagy más? Az Ő iskolájában vagyunk, és arra kell törekednünk, hogy olyanok legyünk, mint Ő, mert erre hívattunk el.

A 47. verstől olvassuk: „És még mikor ő szóla, ímé Júdás, egy a tizenkettő közül, eljöve, és vele nagy sokaság fegyverekkel és fustélyokkal a főpapoktól és a nép véneitől.” Képzeljük el, hogy velünk is megtörténik, és felfegyverzett tömeggel kerülünk szembe. „Az pedig, a ki őt elárulja vala, jelt ada nékik, mondván: A kit megcsókolok, az lesz; azt fogjátok meg.” Gondoljuk el, mit éreznénk, ha az Úr Jézus helyében volnánk, elárulva, életünk elvesztésével fenyegetve.

„És azonnal Jézushoz menvén, monda: Üdvöz légy Mester! és megcsókolá őt. Jézus pedig monda néki: Barátom, miért jöttél?” Gondolkodjunk el ezen a történeten, és kérdezzük meg magunktól: tudnánk-e ugyanilyen nyugalommal és türelemmel reagálni? Az Úr Jézus ismerte Júdás szándékát, mégis nyugodtan fogadta.

„Akkor hozzámenvén, kezeiket Jézusra veték, és megfogák őt. És ímé egy azok közül, a kik Jézussal valának, kinyújtván kezét, kirántá kardját, és levágván a főpap szolgáját, elüté annak fülét.” Ezek az események megmutatják, hogy az Úr Jézus türelme és nyugalma példaértékű volt még az árulással és az életét közvetlenül fenyegető veszéllyel szemben is.

„Akkor monda néki Jézus: Tedd helyére fegyveredet; mert mindazok, a kik fegyvert fognak, fegyver által vesznek el.” Ez a vers megmutatja, hogy az Úr Jézus béketűrő volt Péterrel is, még Júdás árulása és azok jelenlétében is, akik fustélyokkal jöttek, hogy elfogják Őt.

Az 53. versben az Úr Jézus így folytatja: „Avagy azt gondolod, hogy nem kérhetném most is az én Atyámat, és adna mellém többet tizenkét sereg angyalnál?” Az Úr Jézus itt kiemeli, hogy bár hatalmában állt volna isteni védelmet kérni, úgy döntött, nem teszi.

Péter első levele mélyebb rálátást ad Krisztus türelmére, amely nem korlátozott emberi türelem, hanem isteni. Krisztus követőiként nem az a célunk, hogy csupán valamivel türelmesebbek legyünk a világ embereinél, hanem hogy eljussunk az Úr Jézus türelmének szintjére, ez a tökéletesség, Krisztus teljességének nagykorúsága. Különben vallásgyakorlatunk felszínes marad, a hit igazi világossága nélkül, és csak Isten irgalmát várjuk bűneink bocsánatára.

Az 1Péter 2:18–23-ban ezt olvassuk: „Ti szolgák, engedelmesek legyetek teljes félelemmel uraitoknak; nemcsak a jóknak és szelídeknek, hanem a visszásoknak is. Mert az kedves dolog, ha valaki Isten előtt való jó lelkiismeretéért tűr szomorúságot, szenvedvén igazság nélkül." Péter apostol itt arra buzdít, hogy türelemmel szenvedjük el az igazságtalanságokat, akkor is, amikor jót teszünk, mert ez kedves Isten előtt, hiszen így növekszünk, hogy olyanná legyünk, mint Ő.

Emlékeztet minket arra, hogy Krisztus szenvedett érettünk, és példát hagyott nekünk: „A ki bűnt nem cselekedett, sem a szájában álnokság nem találtatott: A ki szidalmaztatván, viszont nem szidalmazott; szenvedvén, nem fenyegetőzött; hanem hagyta az igazán ítélőre." Ezek a versek arra buzdítanak, hogy kövessük Krisztus példáját a türelemben és az igazságtalan szenvedésben, mennyei elhívásunk részeként.

Ha türelemmel szenvedünk, amikor jót teszünk, az kedves Isten előtt. Az, hogy kedves Isten előtt, nem azt jelenti, hogy Ő azt akarja, hogy szenvedjünk, hanem azt, hogy becsben tartja a Lélek gyümölcsét, amely a szenvedés által terem bennünk. Isten célja nem az, hogy arcul csapjanak és megverjenek bennünket, hanem hogy átmenjünk a türelem iskoláján, és eljussunk Krisztus teljességének nagykorúságára.

Ez az élet múlandó, és nem szabad haszontalanul elvesztegetnünk. A nehéz pillanatokban türelemmel kell elhordoznunk a szenvedést, mert Isten országában minden polgár béketűrő, és békességben, nyugalomban él. Az Úr Jézus arra hívott el bennünket, hogy türelemmel szenvedjünk, ahogyan Ő is szenvedett érettünk, és példát hagyott, hogy az Ő nyomdokait kövessük. Az Ő iskolájában vagyunk, és követnünk kell Őt.

Az 1János 2-ben azt olvassuk, hogy aki azt mondja, hogy Őbenne marad, annak úgy kell élnie, ahogyan az Úr Jézus élt. Amikor gyalázták, nem gyalázkodott viszont, amikor szenvedett, nem fenyegetőzött, hanem az igazán ítélőre hagyta. Az Úr Jézus béketűrése tökéletes volt, és mi is erre hívattunk el.

Térjünk most vissza az Úr Jézus tanításaihoz, és nézzük meg, tűrésre tanít-e bennünket. A Máté 10:16–22-ben ezt olvassuk: „Ímé, én elküldelek titeket, mint juhokat a farkasok közé: legyetek azért okosak, mint a kígyók, és szelídek, mint a galambok. Óvakodjatok pedig az emberektől. Mert átadnak titeket a törvényszékeknek, és az ő zsinagógáikban megostoroznak titeket."

Álljunk meg itt egy kicsit. Az Úr Jézus olyan volt, mint a bárány, amelyet mészárszékre visznek. Nekünk azt mondja, hogy mint juhokat küld a farkasok közé. Nem más rangban küld. A juh sorsa az, hogy a farkas megeszi, nem az, hogy ő egye meg a farkast. Figyeljünk jól! „Legyetek azért okosak, mint a kígyók, és szelídek, mint a galambok." Ők adnak át minket a törvényszékeknek, ők ostoroznak meg a zsinagógáikban, nem fordítva. Nem mi fogunk bíróság elé hurcolni és verni. Ők teszik ezt.

„Sőt helytartók és királyok elé is visznek titeket én érettem, bizonyságul nékik és a pogányoknak. Mikor pedig átadnak titeket, ne aggodalmaskodjatok, hogy mi módon vagy mit szóljatok: mert abban az órában megadatik néktek, a mit szóljatok. Mert nem ti vagytok, a kik szóltok, hanem a ti Atyátok Lelke az, a ki szól ti bennetek." Ámen.

Amikor átadnak titeket, ne aggodalmaskodjatok. Átadták az Úr Jézust a kezükbe? Át. Aggodalmaskodott az Úr Jézus? Nem. Ki aggodalmaskodott? Ki rántott kardot? A haragvó emberek. Kevéssel korábban a tanítványok megharagudtak a két testvérre, akik azt kérték, hogy egyikük jobb, másikuk bal felől üljön.

„Halálra adja pedig testvér a testvért, és atya a fiát; és fellázadnak a gyermekek szülőik ellen, és megölik őket. És gyűlöletesek lesztek mindenki előtt az én nevemért; de a ki mindvégig megáll, az idvezül." Ámen. Semmiféle ellenállást, semmiféle szembeszegülést nem mutat itt nekünk; ez a tanítás az ellen nem állásra hív.

Mi leszünk azok, akik megfizetik a mennyei elhívás árát az Úr Jézusért. „Visznek titeket", így áll itt, „gyűlöletesek lesztek mindenki előtt az én nevemért; de a ki mindvégig megáll, az idvezül." Meddig kell tűrnünk? „A ki mindvégig megáll." Ha nem tűrünk mindvégig, az azt jelenti, hogy csak egy darabig maradunk meg a tűrésben, aztán ellenállunk.

Az Úr itt, a 23. versben buzdítást ad nekünk: „Mikor pedig üldöznek titeket egyik városban, fussatok a másikba. Bizony mondom néktek, hogy nem végzitek el Izráel városait, a míg eljön az embernek Fia." Ez a kijelentés arra indít, hogy elgondolkodjunk: ha üldöznek, lázadjunk-e fel, sztrájkoljunk-e, tüntessünk-e? Az Írás azonban ahelyett, hogy ilyesmire buzdítana, ezt mondja: „Mikor pedig üldöznek titeket egyik városban, fussatok a másikba." Az Úr Jézus tehát megengedi, hogy menekülés által kerüljük el az üldözést, nem tiltakozás által.

Tovább, a 24–25. versben emlékeztet: „Nem feljebb való a tanítvány a mesterénél, sem a szolga az uránál. Elég a tanítványnak, ha olyan, mint az ő mestere, és a szolgának, ha olyan, mint az ő ura." Ezek a szavak arra buzdítanak, hogy vállaljuk tanítványi helyzetünket, és kövessük az Úr Jézus példáját, még üldöztetésben is, hogy olyanok legyünk, mint Ő.

A Lukács 21-ben a türelem fontosságáról olvasunk, kiemelve, hogy aki mindvégig tűr, üdvözül, ahogy a 19. versben meg van írva: „A ti állhatatosságtokkal nyerjétek meg a ti lelkeiteket."

A 12. verstől kezdve a próbák egész sorát tárja elénk, amelyeken a hívők átmennek, köztük az üldözést és a hatóságok elé hurcolást. Ezek olyan alkalmak, amelyek bizonyságtételül szolgálnak, ezért azt tanácsolja, ne aggódjunk előre, hogyan feleljünk, mert megkapjuk a szükséges bölcsességet, hogy megálljunk az ellenállással szemben.

Összegezve az üzenet világos: ahelyett, hogy fellázadnánk vagy tiltakoznánk, arra kaptunk elhívást, hogy tűrjünk és megőrizzük hitünket, követve az Úr Jézus példáját, és bízva abban az oltalomban és bölcsességben, amelyet Isten a próbák idején ad nekünk.

A 19. vers különösen érdekel: „A ti állhatatosságtokkal nyerjétek meg a ti lelkeiteket." Ha nem tűrünk, nem nyerjük meg a lelkünket. Gyakran halljuk: „Nem bírtam elviselni." „Túl sok volt nekem, nem bírtam tovább." Vagy: „Tűrtem, tűrtem, aztán egyszer csak nem bírtam tovább." Ilyenkor az Írás szerint nem nyerjük meg a lelkünket. Ez az Úr Jézus tanítása.

Miért szükséges a béketűrés? Lapozzunk a Kolossé levélhez, ahol mindannyiunknak szóló buzdítást találunk. A béketűrés Isten tulajdonsága, az Úr Jézus és az ország minden lakójának

jellemvonása, amelyet nekünk is magunkévá kell tennünk. Ez a jellemvonás elengedhetetlen ahhoz, hogy megnyerjük a lelkünket. Megnyerni annyi, mint el nem veszíteni.

A Kolossé 3-ban arra kapunk buzdítást, hogy értékes leckéket tanuljunk, hogy megismerjük az Úr Jézust, és eljussunk az Ő nagykorúságára. A 10. vers arról beszél, hogy levetkőzzük a régi embert, és felöltözzük az újat, amely megújul az ismeretre, teremtője ábrázatja szerint.

A 12. vers ezt a buzdítást adja: „Öltözzetek fel azért, mint Istennek választottai, szentek és szeretettek, könyörületes szívet, jóságot, alázatosságot, szelídséget, hosszútűrést." Béketűrésbe kell öltöznünk, egymást elszenvedve, és ha valakinek panasza van a másik ellen, megbocsátva egymásnak. „A miképen a Krisztus is megbocsátott néktek, akképen ti is." Ámen.

Béketűrés nélkül nem tudjuk elszenvedni egymást, panaszkodunk, és nem tudunk megbocsátani. Arra kaptunk tehát buzdítást, hogy béketűrésbe öltözzünk, és mellette más erényeket is ápoljunk, mint a jóság, a szelídség, a szeretet és a békesség, amelyek a Lélek gyümölcsének részei.

Az Efézus 4-ben újabb, a béketűréshez kapcsolódó buzdítást találunk. Pál az efézusi gyülekezetet is, ahogyan a kolossét, arra inti, hogy tegye magáévá ezt az erényt, az 1–3. vers szerint: „Kérlek azért titeket én, a ki fogoly vagyok az Úrban, hogy járjatok úgy, a mint méltó ahhoz a hivatáshoz, a melylyel elhívattatok, teljes alázatossággal és szelídséggel, hosszútűréssel, elszenvedvén egymást szeretetben; igyekezvén megtartani a Lélek egységét a békesség kötelében." Ámen.

Ha figyelmesen nézzük, látjuk, hogy arra kapunk buzdítást, hogy elhívásunkhoz méltóan járjunk, alázatossággal, szelídséggel és hosszútűréssel. Ez a magatartás nem csupán választható, hanem elengedhetetlen és szükséges, hiszen a Lélek gyümölcse.

Most fordítsuk figyelmünket Jakab levelének első részére, ahol Jakab apostol elmagyarázza, miért fontos a türelem. A 2–4. versben ezt olvassuk: „Teljes örömnek tartsátok, atyámfiai, mikor különféle kísértésekbe estek." Ez a tanács az iskolai dolgozatokra emlékeztet, amelyeket nem szerettünk, gyakran azért, mert nem készültünk fel. Krisztus iskolájában viszont arra buzdítanak, hogy legyünk felkészülve.

Jakab apostol arra int, hogy a próbákat örömalkalomként tekintsük, mert tanítványságunk vizsgái, amelyekben Isten megvizsgálja, mit tanultunk, hogy segítsen növekednünk. Így folytatja: „Tudván, hogy a ti hitetek megpróbáltatása kitartást szerez." A próbák, amelyeket máshol nyomorúságoknak is nevezhetünk, annak a folyamatnak részei, amelyen át bemegyünk Isten országába.

A Máté 10-ben és a Lukács 21-ben azt olvassuk, hogy olyanok leszünk, mint a juhok a farkasok között, üldözni fognak, és nyomorúságokkal találkozunk. Ezek a nyomorúságok formálják ki bennünk a béketűrést. „A kitartásnak pedig tökéletes munkája legyen, hogy legyetek tökéletesek és épek, minden fogyatkozás nélkül valók." Ámen. Ez Krisztus iskolája, amelybe kötelezően be kell iratkoznunk, és át kell mennünk különféle próbákon, mert ezek a próbák türelmet munkálnak.

A türelemnek tökéletes munkája legyen, hogy tökéletesek, mondhatnám: béketűrők legyünk. Így ne legyünk semmiben fogyatkozásban, vagy úgy is mondhatjuk: legyünk olyanok, mint az Úr Jézus, tökéletesek, amilyen Ő volt. Az Úr Jézus szenvedések által lett tökéletessé, ahogy Isten Igéje írja a Zsidókhoz írt levél 2. és 5. részében. Nekünk is ugyanezen az iskolán kell átmennünk; az 1Péter 2-ben olvastuk, hogy mi is erre hívattunk el: hogy az Ő nyomdokait kövessük.

Pál apostol a Róma 5-ben is beszél a türelemről és arról, milyen fontos. Sok ige és tanítás szól a türelemről, a béketűrésről; elengedhetetlen, hogy magunkévá tegyük és ismerjük őket. Mindenkinek ismernie kell ezeket, mert ezekkel kell dolgoznunk, és általuk kell megerősödnünk. Amikor jönnek a nyomorúságok, tudjuk, miért jönnek, mert épen kell eljutnunk a türelemben, és mindvégig győznünk kell.

A Róma 5-ből az 1. verstől olvasok; sokan csak az 1. és 2. verset olvassák, és nem néznek tovább, pedig ezek a versek összefüggenek. „Megigazulván azért hit által, békességünk van Istennel a mi Urunk Jézus Krisztus által." Némelyek itt megállnak, és örülnek, hogy megigazultunk és békességünk van. „A ki által menetelünk is van hitben ahhoz a kegyelemhez, a melyben állunk, és dicsekedünk az Isten dicsőségének reménységében." Kissé átfogalmazva így is olvashatjuk: neki köszönhetjük, hogy hit által beléptünk az iskolába, ebbe a kegyelmi állapotba, hogy eljussunk a béketűrésre, amely a Lélek gyümölcse.

A Lélek munkálkodik bennünk, akik a Lélek indítása szerint élünk, és a Lélek dolgai szerint való járás – amelyek közé a béketűrés is tartozik – élet és békesség, vagyis nyugalom. Aztán ezt mondja: „Nemcsak ez, hanem dicsekedünk a háborúságokban is, tudván, hogy a háborúság békességes tűrést szerez."

Pál apostol azt tanítja, hogy a nyomorúságok, amelyekkel találkozunk, valójában próbák, amelyeken át kell mennünk, és azt mondja, hogy „a békességes tűrés pedig megpróbáltatást". Bár a „nyomorúság" szót is használhatta volna, a „megpróbáltatásról" beszél, megmutatva, hogy a nehézségek által próbára tétetünk. A türelem által elért győzelem reménységet szül, és ez a reménység „nem szégyenít meg", mert annak a türelemiskolának a gyümölcse, amelyen átmegyünk.

Aztán ezt írja: „mert az Isten szeretete kitöltetett a mi szívünkbe a nékünk adatott Szent Lélek által." Ez a kitöltetés nem gépies, hanem eleven: a Szent Lélek munkálkodik bennünk, indít és vezet a próbákon át. Amikor béketűrők vagyunk valakivel, megmutatjuk, hogy szeretjük, ahogyan az Úr Jézus tette a kereszten. Béketűrő volt azokkal, akik keresztre feszítették és gúnyolták, és imádkozott a bocsánatukért: „Atyám, bocsásd meg nékik; mert nem tudják mit cselekesznek." Ez a szeretet és türelem az a példa, amelyre nekünk is törekednünk kell.

El kell mélyítenünk tudásunkat Krisztus iskolájában, nem csupán az elégségesre törekedve, hanem a kitűnőre. A 2Péter 1:5 így buzdít: „Ugyanezért pedig teljes igyekezetet fordítva, mutassatok a ti hitetek mellett jócselekedetet, a jócselekedet mellett pedig ismeretet, az ismeret mellett pedig mértékletességet, a mértékletesség mellett pedig tűrést, a tűrés mellett pedig kegyességet, a kegyesség mellett pedig atyafiszeretetet, az atyafiszeretet mellett pedig szeretetet." Mindezt azért, hogy növekedjünk az Úr Jézushoz való hasonlóságban, és betöltsük

mennyei elhívásunkat.

Néhány évvel ezelőtt, amikor ezt az igét olvastam, nagyon megtetszett, és úgy képzeltem el, mint egy hét osztályos lelki iskolát. Ebben az iskolában az első osztály a hit. A második osztály a hit a cselekedettel együtt, a harmadik pedig a hit a cselekedettel és az ismerettel együtt. Ahogy a rendes iskolában is először számolást és ábécét tanulunk, aztán újra számtant, anyanyelvet vagy nyelvtant, és így tovább, ebben a lelki iskolában is a mértékletességhez tűrést kell kapcsolnunk.

Ez egy folyamat, amelyen átmegyünk, és a 2Péter 1:8 ezt mondja: „Mert ha ezek megvannak és bővölködnek bennetek" – tehát a tűrés is –, „nem hagynak titeket restekké, sem gyümölcstelenekké a mi Urunk Jézus Krisztus megismerésében."

El kell jutnunk az Úr Jézus teljes megismerésére: nem csak tudni róla, hanem vele egységben megismerni Őt, eggyé lenni az Úr Jézussal, olyanná, amilyen Ő. Kérdezzük meg magunktól: kegyes volt-e az Úr Jézus? Béketűrő volt? Mértékletes volt? Egyesítette a hitet a cselekedettel? Mindegyik kérdésre igen a válasz. Így jutunk el a teljes, vagyis hiánytalan megismerésre.

Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél – nem csupán tudni Istenről, hanem hasonlóvá lenni hozzá.

Tovább ezt olvassuk: „Mert a kiben ezek nincsenek meg, az vak, rövidlátó, és elfeledkezett az ő régi bűnei alól való megtisztulásáról."

Vagyis valaki belépett az iskolába, de nem szánta oda magát a tanulásra és a gyakorlásra, nem érdekli, hogy eljusson a béketűrésre, nem munkálkodik ezért, és nyilvánvalóan vak, és elfeledkezett arról, hogy megtisztult az Úr Jézus vére által. Némelyek beérik azzal, hogy az Úr Jézus vére megtisztította őket a bűneiktől, és nem mennek tovább.

„Annakokáért, atyámfiai, igyekezzetek inkább a ti elhívatástokat és kiválasztatástokat erőssé tenni." Béketűrésre hívattunk el, arra, hogy teremjük a Lélek gyümölcsét, hogy olyanok legyünk, mint az Úr Jézus, és erőssé tegyük elhívatásunkat és kiválasztatásunkat. Ha tehát ezen az úton járunk, „nem estek el soha", és „ekképen bőséggel adatik majd néktek bemenet a mi Urunk és megtartó Jézus Krisztusunk örökkévaló országába."

Van bizonyosságunk az üdvösségről? Igen, van. „Ekképen bőséggel adatik majd bemenet" Isten országába, vagyis méltónak találtatunk. Isten Igéje azt mondja, hogy az Ő menyasszonya felkészítette magát, és így „bőséggel adatik bemenet" az Úr Jézus örökkévaló országába. Ha nem tesszük ezeket, vakok vagyunk, rövidlátók, és elfeledkezünk arról, hogy megtisztultunk bűneinktől.

Mi lesz velünk, ha vakok és rövidlátók vagyunk? A Jelenések könyvében az Úr Jézus a vakokhoz szól. A Jelenések 3:14 második felétől ezt olvassuk: „Ezt mondja az Ámen, a hű és igaz bizonyság, az Isten teremtésének kezdete: Tudom a te dolgaidat, hogy te sem hideg nem vagy, sem hév: vajha hideg volnál vagy hév! Így mivelhogy lágymeleg vagy, és sem hideg, sem hév nem vagy, kivetlek téged az én számból. Mivelhogy ezt mondod: Gazdag vagyok, meggazdagodtam, és semmire nincs szükségem; és nem tudod, hogy te vagy a nyomorult és a nyavalyás, és szegény,

és vak, és mezitelen." Ámen.

Vannak, akik így dicsekednek: „Lelkileg gazdag vagyok, semmiben sem szűkölködöm. Az Úrral vagyok. Kegyelemben vagyok." Vagyis lágymelegek. Mit jelent a lágymeleg számára a szenvedés, az üldöztetés? Hányan vannak ma, akik nem értik az Úr tanítását, amely béketűrésre vezet? Azt mondják: hogyne állnál ellen, amikor rosszat tesznek veled?

„Azt tanácslom néked, hogy végy tőlem tűzben megpróbált aranyat, hogy meggazdagodjál; és fehér ruhákat, hogy öltözeted legyen, és ne láttassék ki a te mezítelenségednek rútsága; és szemgyógyító írral kend meg a te szemeidet, hogy láss." Súlyos dolog vaknak lenni.

Az Úr Jézus tanításaival zárunk arról, hogyan jutunk el a béketűrésre. A Máté 5-höz lapozunk, ahol az Úr Jézus néhány tanítását találjuk. Azért olvassuk, hogy megértsük, hogyan juthatunk el a béketűrésre, valójában a lélek nyugalmára. „Tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek" – mondja az Úr Jézus. Tanuljuk meg tőle a béketűrést, amely nyugalomra vezet, békességre visz, békességet ad. Ezek nehezen elfogadható, nehezen befogadható dolgok, de csak ezek vezetnek el a béketűrésre, vagyis a lélek nyugalmára.

Nincs más tantárgy, nincsenek más tanítások. Ha megkerüljük őket, ha nem fogadjuk el őket, nem jutunk el a Lélek gyümölcsére, a mi Tanítónk gyümölcsére, aki tanít és vezet, hogy eljussunk a béketűrésre. A 38. verstől olvassuk: „Hallottátok, hogy megmondatott: Szemet szemért, és fogat fogért." Gondolom, egyetértetek velem abban, hogy itt nincs béketűrés. Rosszat tett velem, rosszat teszek vele. Nem kell hozzá béketűrés. Béketűrés akkor van, amikor rosszat tettél velem, és én nem teszek rosszat veled. Ott találjuk a béketűrést.

És most az Úr Jézus megtanít, hogyan juthatunk el a béketűrésre. „Én pedig azt mondom néktek: Ne álljatok ellene a gonosznak." A szomszédnak, az orvosnak, a parlamentnek, a kormánynak, az idegennek, a gyülekezetbeli testvérnek, a feleségnek, a férjnek, a gyerekeknek és így tovább. Figyeljünk nagyon az Úr tanítására! „Ne álljatok ellene a gonosznak; hanem a ki arczul üt téged jobb felől, fordítsd felé a másik orczádat is. És a ki törvénykezni akar veled, és elvenni a te alsó ruhádat, engedd oda néki a felső ruhádat is. És a ki téged egy mértföldútra kényszerít, menj el vele kettőre. A ki tőled kér, adj néki; és a ki tőled kölcsön akar kérni, el ne fordulj tőle. Hallottátok, hogy megmondatott: Szeresd felebarátodat, és gyűlöld ellenségedet. Én pedig azt mondom néktek: Szeressétek ellenségeiteket, áldjátok azokat, a kik titeket átkoznak, jót tegyetek azokkal, a kik titeket gyűlölnek, és imádkozzatok azokért, a kik háborgatnak és kergetnek titeket; hogy legyetek a ti mennyei Atyátoknak fiai, mert ő felhozza az ő napját mind a gonoszokra, mind a jókra, és esőt ad mind az igazaknak, mind a hamisaknak." Ámen.

Az Úr Jézus a legcsekélyebb ellenállást sem engedi meg nekünk. „Még ha az apám ad is halálra, még ha az anyám, a nővérem, a feleségem vagy a gyermekem ad is halálra. Mivel ők a családom, akik annyiszor mondták, hogy szeretnek, és meg is mutatták, nagyon nehéz elviselnem az árulásukat, és nem ellenállnom. A családom fontos nekem." Megértem, hogy más, valahogy könnyebb volna a helyzet, ha egy szomszédról volna szó, akinek nincs oka szeretni engem.

Az Úr Jézus mégis azt tanította, ahogy a Máté 10-ben és a Lukács 21-ben olvastuk, hogy a saját házunk népe ad halálra bennünket. És mit tanít? Azt, hogy ne álljunk ellen. Azt mondja, még azon se gondolkodjunk, mit mondjunk, mert a Szent Lélek abban a pillanatban sugallja majd.

Talán nehéz lecke ez. Az Úr Jézus azonban nem ad nagyobb próbát vagy nehézséget, mint amit elhordozhatunk. Ez az Ő ígérete, és meg kell őriznünk a szívünkben. Ő tudja, mikor jön el a megfelelő idő, mikor vagyunk felkészülve, és akkor küldi a próbát.

Nem küldi el, mielőtt felkészültünk volna. Ahogy egy elsős gyereknek sem adunk negyedikes dolgozatot, és nem kérjük, hogy cipeljen egy zsák cementet, mert nem bírná. Ha mi, emberek nem teszünk ilyet, mennyivel kevésbé teszi Isten.

Vannak más tanítások is, mint például „ne ítéljetek, ne kárhoztassatok", és még sok más. Ha teljesen, vagyis száz százalékban követjük őket, elvezetnek a béketűrésre és a tökéletességre. Különben a türelmünk nem lesz olyan, mint az Úr Jézus türelme. Nem elég azt mondani: „Tűrtem, ameddig bírtam." Mindvégig tűrnünk kell. Állhatatosságunkkal nyerjük meg lelkünket, ahogy meg van írva.

Ha próbába kerülünk és elbukunk, az nem azt jelenti, hogy Isten erőnknél nagyobb próbát adott. Lehet, hogy nem helyesen cselekedtünk, vagy talán nem is Istentől küldött próba volt.

Felolvasok még két verset az 1Korinthus levélből. Van egy ígéretünk Istentől, és tudjuk, hogy Isten hű. Ha Ő hű, az azt jelenti, hogy megtartja a szavát, és nem szegi meg. Az 1Korinthus 10:13 arra tanít, hogy tartsuk szem előtt: Krisztus iskolájában vagyunk. Ő a Szent Lélek által nevel minket, és nem ad emberi erőnket meghaladó próbát vagy kísértést – itt kísértésről beszél. A 13. vers: „Nem esett rajtatok kívül más, mint emberi kísértés: de hű az Isten, a ki nem hagy titeket feljebb kísérteni, mint elszenvedhetitek; sőt a kísértéssel egyetemben a kimenekedést is megadja majd, hogy elszenvedhessétek." Ámen.

Soha nem lesz lelki erőnknél nagyobb a próba. Első osztályosok vagyunk – a próba vagy dolgozat is elsősöknek való. De lehet hitetlen, gonosz szívünk, és akkor nem Isten a hibás. Jegyezzük meg: Krisztus iskolájában Isten oltalmaz bennünket, nem jönnek erőnknél nagyobb próbák, és az Úr Jézus ígérete a János 10:28-ban így szól: „És én örök életet adok nékik; és soha örökké el nem vesznek, és senki ki nem ragadja őket az én kezemből." Csak a gonosz, hitetlen szív választhat el bennünket Istentől.

Végig kell azonban járnunk a türelemnek ezt az iskoláját, amelyet most elkezdünk. És el kell jutnunk az elvégzéséig és a tökéletességünkig. Olvassunk még az 1Péter 5-ből, a 7–11. verset. „Minden gondotokat őreá vessétek, mert néki gondja van reátok." Minden gondotokat! Neki gondja van ránk. Ígéret ez? Mit árthat nekünk ember? Ha Isten velünk van, árthat-e nekünk valaki? Igen, az ember elpusztíthatja ezt a testet, de csak akkor, amikor már megvan hozzá a szükséges erőnk.

Emlékezzünk Péterre és Jánosra, akik örültek, hogy méltók lettek a gyalázatra Krisztus nevéért. A gyalázat verést jelentett, és ők örültek. Némelyekben nincs meg ez az erő; ha nincs meg, azért van, mert még kicsik Krisztus iskolájában – növekedni fognak, amíg nekik is meglesz a

szükséges erejük. „Legyetek józanok, vigyázzatok; mert a ti ellenségtek, az ördög, mint ordító oroszlán szertejár, keresvén, kit nyeljen el: A kinek álljatok ellen, erősek lévén a hitben, tudván, hogy ugyanazon szenvedések teljesednek be a ti atyátokfiain is e világon.”

Nem test és vér ellen kell tehát tusakodnunk, hanem a fejedelemségek ellen, a sötétség ellen és így tovább. Ez háború. „A minden kegyelemnek Istene pedig, a ki az ő örök dicsőségére hívott el minket Krisztus Jézusban, rövid szenvedés után, ő maga tegyen tökéletesekké, erősítsen, szilárdítson és alapítson meg titeket. Övé a dicsőség és a hatalom örökkön örökké.” Ámen.

Istennek célja van mindazzal, amit tesz, szenvedéseinkkel is. Ezek átmenetiek, és végső céljuk megerősítésünk és tökéletességre jutásunk. A Zsidókhoz írt levél 12. részében további utalásokat találunk erre a türelemiskolára.

Ma a béketűrésről tanultunk, amelyet tantárgynak tekinthetünk, hogy könnyebben megértsük, mennyire szükséges. Tanulmányoznunk kell tehát Isten Igéjét, és figyelnünk kell, hogyan mutatta meg az Úr Jézus a béketűrést, és hogyan élték meg ezt az erényt a tanítványok és Pál apostol. Emlékezzünk Pál szavaira: „Szidalmaztatván, áldunk; üldöztetvén, eltűrjük.” Arra hívattunk el, hogy kövessük ezt a példát.

Segítsen meg az Úr, hogy szívetekre vegyétek ezt a szép tantárgyat, a béketűrést, amely nyugalmat hoz a léleknek, békességet ad; és akik átmentek az iskoláján, akik szenvedtek és vállalták a tűrést, biztosan tudják, hogy nyugalom költözött a lelkükbe.

Mindannyian arra hívattunk el, hogy tanuljunk, gyakoroljunk, és olyanná legyünk, mint az Úr Jézus. Ámen.

Sursa: *Béketűrés* — Tiszta Ige
tisztaige.hu/predici-scrise/beketures